

sounds of silents

15—17
września

2023



Warszawskie Dni Filmu Niemego
pamięci Anny Sienkiewicz-Rogowskiej

To wydarzenie powstało z ciemności. Ciemności, która gromadziła się wokół nas stopniowo, by ogarnąć nas całkiem 27 listopada 2022 roku. SOUNDS OF SILENTS jest naszym sposobem na rozproszenie mroku wspomnieniami i światłem projektora filmowego. Na wypełnienie ciszy dźwiękami. Pragniemy doświadczyć raz jeszcze sensu działania, jedności i nadziei, które towarzyszyły nam w pracy z Anią Sienkiewicz-Rogowską. I choć nasze drogi się rozeszły, znowu się spotykamy, aby poczuć tę twórczą energię, wykorzystać nasz potencjał oraz zrobić coś razem dla innych. Sięgamy po formę działania prowadzonego w atmosferze dialogu i odpowiedzialności. Łączymy ruchome obrazy z improwizowaną muzyką, stawiamy na działania kreatywne, ale też namysł nad tworzeniem przyjaznego środowiska pracy. Poprzez SOUNDS OF SILENTS chcemy wyrazić ogromną tęsknotę za Anią, ale też przywołać piękne wspomnienia po Niej. Dziękujemy przyjaciółkom, przyjaciołom i instytucjom partnerskim za wsparcie umożliwiające organizację wydarzenia oraz partnerom programowym, którzy ofiarowali nam nie tylko filmy, dedykując je pamięci Anny Sienkiewicz-Rogowskiej. Wraz z Rodziną Ani zapraszamy wszystkich do „mądrej zabawy”, którą lubiła najbardziej, a także do rozmowy i refleksji. Zapraszamy do bycia razem, w gronie życzliwych ludzi kochających kino i muzykę.

Archeo
Siostry



fot. Marlena Matuszak

Anna Sienkiewicz-Rogowska

1971–2022

Z wykształcenia była ekonomistką. Jako miłośniczka kultury filmowej dała

się jednak poznać szerszemu gronu już w 2001 roku, kiedy zajęła się produkcją Festiwalu Filmowego i Artystycznego „Lato Filmów” w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą.

Jako wiceprezeska i dyrektorka artystyczna Biura Promocji i Mediów Filmar uczestniczyła w przygotowaniu i promocji licznych wydarzeń kulturalnych, w tym w 2001 roku wystawy „Od Maneta do Gauguina. Impresjoniści i postimpresjoniści z Musée d’Orsay w Paryżu” w Muzeum Narodowym w Warszawie.

Od 2007 do 2015 roku była związana z Polskim Instytutem Sztuki Filmowej, najpierw jako współpracowniczka, potem kierowniczka Działu upowszechniania kultury filmowej i promocji, a następnie pełnomocniczka Dyrektora do wyżej wymienionych spraw. Współtworzyła programy dotyczące m.in.: modernizacji i cyfryzacji kin, rekonstrukcji cyfrowej filmów, szkolenia zawodowego i edukacji filmowej (Filmoteka Szkolna, Akademia Polskiego Filmu) i nadzorowała ich realizację.

Od 2012 roku Anna Sienkiewicz-Rogowska była przewodniczącą Rady Programowo-Naukowej Filmoteki Narodowej i w 2015 roku wygrała konkurs na dyrektorkę tej instytucji. Po dwóch latach, na skutek połączenia Filmoteki Narodowej z Narodowym Instytutem Audiowizualnym, została wicedyrektorką nowo powstałej instytucji kultury – FINA. Prowadziła liczne projekty w zakresie zabezpieczenia, digitalizacji i upowszechniania zbiorów. Z sukcesem reprezentowała instytucję za granicą, a w czasie jej kadencji odbyły się przeglądy polskich filmów na prestiżowych festiwalach zagranicznych prezentujących filmy archiwalne i międzynarodowe projekty restauratorskie. Restauracja filmu „Ostatni etap” (reż. Wanda Jakubowska, 1949) przeprowadzona przez jej zespół została nagrodzona w 2021 roku Excellence in Media Preservation Award FIAT/IFTA oraz na Focal International Awards 2021 w kategorii Najlepsza restauracja i zabezpieczenie archiwów (Best archive restoration and preservation).

Równolegle ze sprawowanymi funkcjami była ekspertką Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego ds. oceny wniosków o dofinansowanie projektów edukacyjnych i stypendialnych. Prowadziła wykłady na Uniwersytecie Warszawskim na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych, w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi, na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, a także w Narodowym Centrum Kultury.

W grudniu 2021 roku objęła stanowisko zastępczyni dyrektora ds. administracyjnych w Muzeum Warszawy. Ostatnim projektem, przy którym pracowała, było otwarcie Izby Pamięci przy Cmentarzu Powstańców Warszawy.

Upiór przedpołudniowy *Vormittagsspuk*

Prod. Hans Richter-Gesellschaft NeuerFilm, Niemcy, 1928, 7'
Reż. Hans Richter; scen. Werner Graeff, Hans Richter;
zdj. Reimar Kuntze; obsada: Willie Pferdekamp, Werner Graeff,
Hans Richter, Paul Hindemith, Darius Milhaud, Madeleine
Milhaud, Hans Oser, Walter Gronostay; DCP, cz.-b.; napisy: PL,
EN; restauracja: 2017; źródło: Deutsche Kinemathek

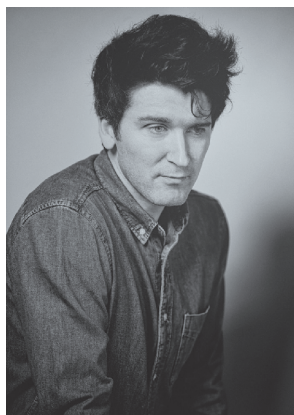
Humorystyczny i groteskowy film, w którym przedmioty buntują się przeciwko codziennej rutynie i przez krótki okres wyzwolenia rządzą się swoimi prawami. Muszka sama się rozwiązuje, meloniki unoszą się z gracją w powietrzu, filiżanki z kawą wyskakują z tacy i rozbijają się o ziemię. Ten bunt materii nie może jednak trwać wiecznie...

„Upiór przedpołudniowy” (znany również jako „Duchy przed śniadaniem” i „Przedpołudniowy strach”) jest jednym z najbardziej wyrazistych przykładów dadaizmu, zakładającego pełną swobodę twórczą. Wykorzystując klasyczny motyw awangardy, czyli bunt przedmiotów, Richter chciał, aby widz choć na chwilę zwątpił w stabilną relację człowiek – przedmiot. Medium kina idealnie się do tego nadawało. Awangardowość filmu przejawiała się także misternym, poklatkowym montażem oraz twórczym wykorzystaniem muzyki. Film powstał bowiem na zamówienie kompozytora i dyrektora festiwalu muzyki współczesnej w Baden-Baden Paula Hindemitha, który postanowił eksperymentalnie zsynchronizować zapis swojego utworu z tym obrazem. Niestety późniejsza udźwiękowiona optycznie wersja filmu i partytura zostały zniszczone przed wybuchem II wojny światowej jako przykłady „sztuki zdegenerowanej”.

Film został odrestaurowany cyfrowo w 2017 roku we współpracy trzech archiwów filmowych: Eye Filmmuseum, Deutsche Kinemathek oraz Deutsches Filminstitut z dwóch kopii nitro z okresu powstania filmu.

Grzegorz Rogowski

muzyka Marcin Masecki



fot. Magda Hueckel

Jeden z najbardziej oryginalnych i wszechstronnych artystów na polskiej scenie muzycznej. Gra na wszystkich instrumentach klawiszowych, komponuje, dyryguje, produkuje, aranżuje, edukuje i kuratoruje. Jego działalność obejmuje szerokie spektrum stylistyczne, a wirtuozowskie łączenie gatunków oraz łamanie granicy między sztuką wysoką a rozrywkową stały się jego znakami rozpoznawczymi. Pasją Maseckiego jest jazz i muzyka improwizowana, ale jako klasycznie wykształcony pianista regularnie podejmuje też wątek europejskiej spuścizny muzycznej, interpretując ją z rzadko spotykanym połączeniem swobody i erudycji. Jego główny projekt ostatnich lat to Jazz Band Młynarski-Masecki, orkiestra prowadzona wspólnie z Janem Młynarskim, prezentująca polską muzykę rozrywkową z okresu międzywojnia w oryginalnej odsłonie. Oprócz tego Masecki prowadzi własne trio grające muzykę autorską oraz angażuje się w rozmaite duety, m.in. z Jerzym Rogiewiczem, Kają Draksler, a w przeszłości z Tomaszem Stańko. Jako dyrygent współpracuje z Capellą Cracoviensis przy monumentalnym cyklu „Wszystkie symfonie Haydna”. W grudniu 2022 roku miała miejsce premiera jego „Trzeciej Symfonii”, napisanej dla estońskiej Parnu Chamber Orchestra. Masecki to również kurator stołecznego życia muzycznego i edukator oraz twórca muzyki do filmu i teatru. W 2022 roku otrzymał Polską Nagrodę Filmową Orzeł za muzykę do „Powrotu do tamtych dni” Konrada Aksinowicza. Był aranżerem, kompozytorem i konsultantem muzycznym przy „Zimnej wojnie” Pawła Pawlikowskiego. Pracował m.in. z Agnieszką Holland („Gareth Jones”), Krzysztofem Skoniecznym („Ślepnąc od świateł”) oraz Holland/Adamik/Chajdas/Smoczyńską („1983”).

Berlin. Symfonia wielkiego miasta *Berlin. Die Sinfonie der Großstadt*

Prod. Deutsche Vereins-Film,
Les Productions Fox Europa,
Niemcy, 1927, 65'
Reż. Walter Ruttmann;
scen. Walter Ruttmann,
Karl Freund wg pomysłu
Carla Mayera; zdj. Reimar

Kuntze, Robert Baberske, László Schäffer; obsada: Paul von Hindenburg; DCP, cz.-b.; plansze: DE, napisy: PL, EN; restauracja: 2007; źródło: Deutsche Kinemathek

Dzień z życia Berlina. Pociąg wjeżdża na stację w uspionym mieście, które powoli budzi się do życia. Ulice stopniowo zapełniają się ludźmi zmierzającymi do pracy, maszyny zostają uruchomione, a władzę w mieście przejmują ruch i rytm. Jedno z najwybitniejszych osiągnięć kina niemego. W zamyśle Ruttmanna film miał być dokumentalnym dziełem



sztuki. Analogię do symfonii widział w powolnym przebudzeniu miasta, w zgiełku dnia prowadzącym do wieczornego relaksu – w skumulowaniu wielu dynamik w jednym utworze. Nie jest to klasyczny film reportażowy, choć zawiera elementy krytyki społecznej, ale liryczna impresja o wielkomiejskim organizmie,

autorska interpretacja rzeczywistości. Wrażenia są tu zdecydowanie ważniejsze od konkretnych informacji (film jest pozbawiony tablic tekstowych), a zabiegi formalne – z montażem na czele – służą budowaniu energii i sensów opowieści. Brak historii i jednego bohatera do dziś pozostaje niezwykle oryginalny. Zdjęcia powstawały przez rok i zdarzało się, że techniczna strona realizacji filmu była bardzo trudna. Kamerę umieszczano m.in. na furgonetcie, karuzeli, ale też i w ukryciu. Do chwalonych w prasie zdjęć nocnego Berlina wykorzystano specjalnie opracowaną przez operatorów „nadwrażliwą” taśmę filmową, dzięki której zrezygnowano ze sztucznego oświetlenia. Wszystko po to, aby uzyskać autentyczność obrazu w duchu modnej wówczas Nowej Rzeczowości (jej reprezentantem był Ruttmann).

Pierwszy film z serii „wielkomiejskich symfonii” pozostaje dziś wyjątkowym zapisem miasta, miejscami zniszczonego w 70% przez przyszłe działania wojenne. Oryginalną muzykę skomponował Edmund Meisel. Zachowała się jedynie jej wersja fortepianowa, która od lat 70. XX wieku była kilkakrotnie rozpisywana na brakujące instrumenty. Film został odrestaurowany w 2007 roku, a za podstawę posłużył dupnegatyw na taśmie nitro z zasobów byłego Reichsfilmarchiv. Materiał ten został uzupełniony elementami kopii, którą w 1980 roku Archiwum Federalne pozyskało z Biblioteki Kongresu.

Grzegorz Rogowski

Niezwykła kura

La Poule merveilleuse

Prod. Pathé, Francja, 1902, 2'
Reż. Ferdinand Zecca; obsada:
Ferdinand Zecca; DCP, cz.-b.;
plansze: FR, napisy: PL, EN;
źródło: Det Danske Filminstitut

Mężczyzna wyciąga z kapelusza kurę, a następnie jajka z jej kupra. Z jajek zaś stara się usmażyć na patelni jajecznicę, jednak nic nie jest takie, jak powinno być... Ferdinand Zecca, niegdyś występujący w kawiarniach aktor kabaretowy, jako dyrektor artystyczny wytwórni Pathé z sukcesem przyciągał na swoje produkcje masową widownię. Sam również występował przed kamerą, a w 1899 roku stanął po jej drugiej stronie. Do 1919 roku zrealizował ponad 120 filmów, od magicznych scenek po filmy biblijne. „Niezwykła kura” wpisuje się w nurt kina atrakcji, którego celem było zaskoczenie widza. Ówczesne filmy, krótkie i pozbawione rozbudowanej fabuły, stanowiły prostą rozrywkę, będąc tylko etapem na drodze do opowiadania bardziej złożonych historii. Największą popularnością cieszyły się tableaux vivants, czyli ożywione na ekranie obrazy wielkich mistrzów malarstwa, a także filmy trikowe, takie jak ten, pokazujące niemożliwe gdzie indziej sztuczki. Dzięki technicznemu wynalazkowi, jakim był kinematograf, nawet zwykła kura miała szansę na niezwykle ekranowe życie.

Grzegorz Rogowski

muzyka **Jerzy Rogiewicz**



fot. archiwum prywatne

Kompozytor, dyrygent, perkusista, pianista, a także wokalista. Był członkiem zespołu Levity (2005–2012) i perkusistą Pink Freud (2009–2011). Wraz z Igorem Nikiforowem założył projekt artystyczny Jerz Igor, wykonujący autorską muzykę przeznaczoną dla dzieci („Mała Płyta”, 2014; „Zimą”, 2015; „Wyspa”, 2020). Od 2010 roku stale współpracuje z Marcinem Maseckim, m.in. w duecie Ragtajmy, Trio Jazzowe Marcina Maseckiego, w zespołach Profesjonalizm, Polonezy, V/ TLD czy Jazz Band Młynarski-Masecki. Jako improwizator występował m.in. z Toshinori Kondo, DJ Lenarem, Wojciechem Mazolewskim czy Pawłem Szamburskim, a jako dyrygent zadebiutował, kierując Polską Orkiestrą Radiową, wykonującą wraz z zespołem Mitch&Mitch debiutancki album Zbigniewa Wodeckiego (2015). Komponuje również muzykę filmową (m.in. „Iluzja” Marty Minorowicz, „Teściowie” Jakuba Michalczuka, „Fucking Bornholm” Anny Kazejak) i teatralną. W 2019 roku napisał bajkę muzyczną na dziecięce głosy solowe, chór i orkiestrę symfoniczną „Król Maciuś I”, na podstawie powieści Janusza Korczaka, zaadaptowaną przez Grzegorza Uzdańskiego, na zamówienie Muzeum POLIN. Niezależnie od rodzaju projektu w swojej twórczości nieustająco poszukuje dziwności i nowych, oryginalnych brzmień.

Wprowadzenie: Michal Bregant (Národní filmový archiv)
Partnerzy programowi: Det Danske Filminstitut, Národní filmový archiv

Kochanki starego przestępcy

Milenky starého kriminálního

Prod. Oceanfilm, Czechosłowacja,
1927, 113'

Reż. Svatopluk Innemann;

scen. Josef Skrzurný, Elmar Klos; zdj. Otto Heller;
obsada: Anny Ondráková, Vlasta Burian, Jan W. Speerger;
DCP, tinta; plansze: CZ, napisy: PL, EN; restauracja: 2008;
źródło: Národní filmový archiv



Młodzieniec Pardon, pochodzący z zubożałej arystokratycznej rodziny, poznaje tajemniczą Olgę i natychmiast się w niej zakochuje. Jednak zgodnie z wolą ojca powinien poślubić córkę wierzyciela, ekscentryczną Fifi. Pardon prosi o pomoc swego wuja Pondělíčka, co – jak się okaże – jeszcze bardziej skomplikuje sprawę, gdy

zmuszony okolicznościami Pondělíček będzie musiał podszywać się pod złodzieja Kanibala, a Fifi zobaczy w tym swoją szansę...

Ta zabawna komedia wyróżnia się jako udany slapstick i wybuchowa mieszanka pomysłów na pokonanie przeciwnika, pełnych pościgów i sobowtórów. Jednak serca nie da się oszukać! Głównym magnesem przyciągającym do kin stała się grająca Fifi Anny Ondráková, która w tamtym okresie – choć jeszcze przed rolami w filmach Alfreda Hitchcocka – była już ulubienicą europejskich widzów. Partnerował jej Vlasta Burian, nazywany czeskim Chaplinem. Była to jego ostatnia produkcja niema, ale pierwszy film, w którym zagrał dwie postaci. Wymusiło to na realizatorach użycie trików, aby pokazać obu bohaterów w jednym czasie na ekranie.

Kino czechosłowackie rzadko gościło na przedwojennych polskich ekranach i dziś także jest stosunkowo mało znane na tle innych kinematografii. Film ten w bardzo ograniczonym zakresie dystrybuowała firma Muza-Film. Wprowadzono go pod tytułem „Szalona Fifi” i promowano w innowacyjny wówczas sposób: zwiastun był bowiem pierwszą reklamą animowaną wyprodukowaną w Czechosłowacji.

Film przez dziesięciolecie nie był pokazywany, aż do pierwszej rekonstrukcji w 2008 roku. Proces polegał na skopiowaniu najpełniejszej kopii filmu i uzupełnieniu jej fragmentami taśmy z innych kopii. W 2014 roku w tak powstałej kopii odtworzono dodatkowo oryginalną oranżową tintę. Zastosowano unikatową metodę laboratoryjną Jana Ledecznego.

Grzegorz Rogowski

Moda paryska nr 25

Parijsche mode No. 25

Wprowadzenie: Paulina Haratyk
Partner programowy: EYE Filmmuseum

Prod. Odeon Film, Francja, 1912-1922?, 4'
DCP, cz.-b. barwiony za pomocą szablonów; plansze: NL,
napisy: PL, EN; źródło: EYE Filmmuseum

„Moda paryska nr 25” pokazuje, jak dobrym małżeństwem jest film i moda. W serii krótkich ujęć widzimy ruch modelek i materiałów, podkreślający misterną pracę projektantów i krawców. Mamy tu do czynienia przede wszystkim z modą koktajlową i wieczorową, strojami ludzi zamożnych, ale podążających za trendami – widać to po długościach sukni, fryzur oraz dodatkach takich jak naszyjniki.

Ola Salwa

Pierwsze wredne baby kina

Cinema's First Nasty Women

Francja, Włochy, 1902-1913, 53'15"
źródło: EYE Filmmuseum

„Cinema's First Nasty Women”, czyli „Pierwsze wredne baby kina”, to stworzona przez Maggie Hennefeld, Laurę Horak i Elif Rongen-Kaynakçı kolekcja blisko 100 europejskich i amerykańskich niemych filmów krótkometrażowych z kobietami w rolach głównych. Filmy te

bez wątpienia wzbogacają historię kina i są najczystszy przykładem kultury popularnej sprzed wieku. Wykorzystują różnorodne gatunki, od komedii slapstickowej po mieszczańską farsę, skupiając się nie tyle na mistrzostwie artystycznym, ile na prawdziwej, wspaniałej rozrywce. Ponadto przypominają o zapomnianych i niedocenianych aktorkach, takich jak Lea Giunchi, Sarah Duhamel, Ellen Lowe czy Little Chryisia. Ich bohaterki mają wizerunek odmienny od tego, do którego przywykliśmy, myśląc o aktorkach kina niemego, z którymi najczęściej kojarzymy diwy. Nie są piękne i bierne, ale aktywne, pomysłowe, uparte, często niegrzeczne i skupione na własnej przyjemności. Choć filmy te powstały ponad 100 lat temu, rezonują ze współczesnymi postulatami feminizmu; ich leitmotivami są protest, slapstickowa dekonstrukcja oraz podważanie ról płciowych. Określenie „wstrętne baba” (oryg. „nasty woman” – tak Donald Trump nazwał Hillary Clinton podczas debaty prezydenckiej w 2016 roku) oznacza aktywność i zaangażowanie w walce o własne prawa, niezgodę na bycie uciszaną i uprzedmiotawianą oraz na wizerunek i rolę, jaką kobietom narzuca patriarchalna tradycja.

Paulina Haratyk

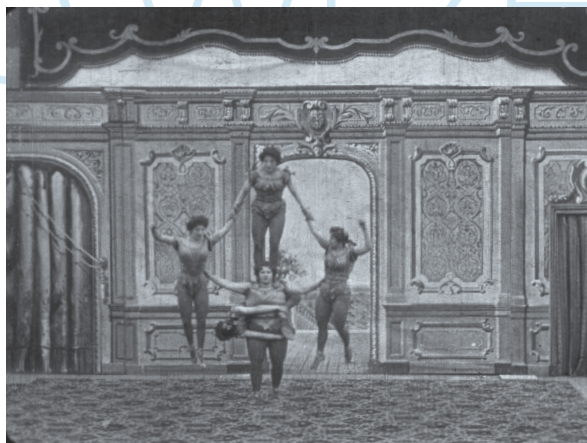
muzyka Julek Płoski



fot. Filip Preis

Zaliczany do czołówki polskich producentów muzyki elektronicznej, wyznacza nową jakość na krajowej scenie eksperymentalnej. Jego nagrania są dzikie, intensywne, i jak sam mówi, z elementami „euro-trance’owo-gabberowych rejewów”. To dźwięki, od których może zakreślić się w głowie. W swojej twórczości jest oryginalny, odważny i szczery. Jego debiutancki krążek „Tesco” (2018) stylistycznie był wolniejszy, nostalgiczny i oparty na nagraniach terenowych z popularnego sklepu. Kolejne wydawnictwa „LANGOSZUEA” (2019), „śpie” (2019) i „Human Sapiens” (2020) spotkały się z uznaniem najważniejszych europejskich portali muzycznych.

Pokazy filmowe z muzyką na żywo
w kinie Muranów
ul. gen. W. Andersa 5



Sześć sióstr Dainef *Les Six sœurs Dainef* | prod. Pathé, Francja, 1902, 2'41" | DCP, cz.-b. barwiony za pomocą szablonów; plansze: FR, EN, DE, napisy: PL | „Siostry Dainef” występowały na całym świecie

na przełomie wieków, a ich numery nazywano „ikarowymi”, „powietrznymi”. Najprawdopodobniej pochodziły z cyrkowej rodziny, ale nie ma pewności, że były siostrami.

Wredna baba Kunegunda *Cunégonde femme crampon* | prod. Lux, Francja, ca 1912, 8'39" | obsada: Little Chryisia; DCP, cz.-b.; plansze: NL, napisy: PL, EN | Na pierwszy rzut oka Kunegunda jest sympatyczną gospodynią z klasy średniej, ale kiedy tylko jej mąż chce wyjść z domu bez niej...

Eugenio, siedź prosto! *Eugénie redresse-toi* | prod. Gaumont, Francja, 1911, 4'32" | reż. Jean Durand; obsada: Brunin, Berthe Dagmar, Marie Dorly, Édouard Grisollet; DCP, tinta i tonowanie; plansze: NL, napisy: PL, EN | Eugenia, córka mieszczańskiej pary, garbi się przy stole i nie przestrzega zasad etykiety. W roli tytułowej wystąpił Brunin, aktor grający rolę kobiecie w paryskich kabaretach pod koniec XIX wieku.

Lea wrotkara *Lea sui pattini* | prod. Cines, Włochy, 1911, 4'57" | obsada: Lea Giunchi; DCP, cz.-b.; plansze: NL, napisy: PL, EN | Lea wymyka się z domu, żeby pojeździć na wrotkach. Niestety wpada na każdego, kogo spotka.

Zoe, nieszczęsna pokojówka *Zoé a la main malheureuse* | prod. Pathé Comica, Francja, 1913, 5'13" | reż. Roméo Bosetti?; obsada: Little Chryisia; DCP, cz.-b.; plansze: brak, napisy: PL, EN | Zoe jest niezdarną,

ciągle rozkojarzoną pokojówką, której nic się nie udaje. Film przez lata pozostawał błędnie identyfikowany, główną rolę przypisywano Reginie Badet. Ostatecznie okazał się częścią krótkiej serii o przygodach Zoe, zrealizowaną na południu Francji.

Kunegundę odwiedza rodzina *Cunégonde reçoit sa famille* | prod. Lux, Francja, 1912, 5'46" | obsada: Little Chryisia; DCP, cz.-b.; plansze: NL, napisy: PL, EN | Kunegunda otrzyma wolne, żeby spędzić czas z rodziną, pod jednym warunkiem – musi najpierw skończyć porządki. Niestety rodzina przyjeżdża wcześniej i postanawia jej pomóc. Skutki są opłakane.

Petronela i piękna suknia panny Badinois *Onésime et la toilette de mademoiselle Badinois* | prod. Gaumont, Francja, 1912, 7'29" | reż. Jean Durand; obsada: Ellen Lowe, Ernest Bourbon; DCP, cz.-b.; plansze: NL, napisy: PL, EN | Pokojówka Petronela odbiera dla swojej pani nową suknię. Trudno jej się jednak powstrzymać i postanawia ją przymierzyć... Choć bohaterką filmu jest kobieta, w oryginalnym tytule widnieje jej partner. W tamtym czasie Ernest Bourbon, który wcielił się w postać Onezima w komediowej serii, był niezwykle popularny, zatem użycie jego imienia zwiększało potencjał komercyjny filmu. Dziś oddajemy sprawiedliwość Petroneli.

Moja konsjerżka jest zbyt ładna *Ma concierge est trop jolie* | prod. Lux, Francja, 1912, 7'10" | obsada: Madeleine Aubry; DCP, cz.-b.; plansze: NL, napisy: PL, EN | Nowa dozorczyń jest tak piękna, że wszyscy mężczyźni w kamienicy wyręczają ją w pracy, byle tylko jej się przypodobać.

Malpa Petroneli *Le Singe de Petronille* | prod. ?, Francja, 1913, 6'40" | reż. Roméo Bosetti, Georges Rémond; obsada: Sarah Duhamel; DCP, cz.-b.; plansze: NL, napisy: PL, EN | Petronela dostaje w prezencie od narzeczonego małpkę i próbuje ukryć ją przed pracodawcami. Przeradza się to w wielki pościg po mieście. Znakomita aktorka Sarah Duhamel jest tu charyzmatyczna, bezczelna i wysportowana, ma niesamowitą mimikę i świetne wyczucie czasu.

Carmen Jr. *Carmen Jr.*

Prod. Century Film, Stany
Zjednoczone, 1923, 15'
Reż. Alfred J. Goulding;
scen. Joseph Farnham, Alfred
J. Goulding; obsada: Baby Peggy,

Lillian Hackett, Inez McDonnell, Tommy Wonder; DCP, tinta;
plansze: DK, napisy: PL, EN; źródło: Det Danske Filminstitut

Gdzieś w gorącej Hiszpanii. Señorita Peggy nie jest zadowolona z tego, że urodziła się dziewczynką, zdecydowanie woli chłopięce zabawy i psoty. Jej ciągły apetyt na przygody sprawia, że wkrótce nie tylko zapragnie być mistrzynią tanga, lecz także trafi na arenę, by podczas corridy zmierzyć się z groźną bestią...

Jeden z niezliczonych zachowanych spośród ponad 150 zrealizowanych krótkometrażowych filmów studia Century Film z jego największą ówczesną gwiazdą Baby Peggy Montgomery (1918–2020) w roli głównej. Charakterystyczny – zarówno dla Hollywood lat 20. XX wieku, jak i emploi tej dziecięcej aktorki – przykład kina bawiącego się kinem, parodiującego znane filmy, ekranowe typy czy konkretne gwiazdy. Pięcioletnia wówczas Baby Peggy specjalizowała się w tego rodzaju produkcjach, grała w krótkich komediach inspirowanych głośnymi tytułami i naśladowała w prześmiewczy sposób dorosłych aktorów, w tym przypadku m.in. Rudolfa Valentino i Polę Negri. Rok premiery filmu (1923) wyznaczał szczyt jej kariery: nowy kontrakt z wytwórnią Universal oznaczał jeszcze większe gaże i role w pełnometrażowych fabułach. Jak się jednak okazało był też – głównie za sprawą ojca aktorki, który skonfliktował się z branżą – początkiem końca: jedna z trzech najjaśniejszych dziecięcych gwiazd wkrótce potem zgasła. W dorosłym życiu, już jako Diana Serra Cary, została cenioną historyczką niemego kina.

Katarzyna Wajda

Znana także jako Facheroia. Urodzona na Krymie i mieszkająca od 8 lat w Warszawie ukraińska artystka dźwiękowa. Od 2017 roku współpracuje z Kem, warszawskim kolektywem queerowo-feministycznym, a w 2020 roku dołączyła do Akademii

muzyka Zoi Michailova

Klimatycznego Działania (AKADE). W 2021 roku została laureatką stypendium m.st. Warszawy. Jej utwory pojawiły się w spektaklach i performance'ach, m.in. „Krym” w reż. Very Popovej i Gosi Trajkowskiej, „Pompa Funebris” w reż. Kasi Pol i Dawida Żakowskiego, „Fałda: Research” z choreografią Wojciecha Grudzińskiego i Marty Ziółek oraz w cyklu pokazów „Performance międzygatunkowy”. Zoi przygotowała oprawę muzyczną do projektu „Ekstazy i nawiedzenia na placu” w ramach trzyletniego projektu badawczego „Place Warszawy”. Jest autorką muzyki do spektaklu „Monstera” w reż. Marty Ziółek, „Panta rhei” w reż. Agaty Grabowskiej oraz „Libido Romantico” w reż. Justyny Wielgus. Współtworzyła pierwszą edycję performatywno-muzycznego programu „To Be Real” w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski oraz wystąpiła jako twórczyni muzyki do oprowadzania online po wystawie Karola Radziszewskiego „Potęga sekretów”. W ramach Festiwalu Malta 2022, razem z Tarasem Gembikiem, zaprezentowała autorską pracę poetycko-dźwiękową „Niech dla niej będzie Twój śmiech, i lzy...”, nawiązującą do tragedii wojennej w Ukrainie. W kontekście tworzenia pejzaży dźwiękowych do sztuki wideo Zoi wyróżnia instalację multimedialną Weroniki Wysockiej i Amy Muhoro, zrealizowaną w ramach wystawy „Warszawa w budowie 12 – coś wspólnego” oraz wideo performance „Rizdvo 6. Misterium” w reż. Planety. Przy tworzeniu muzycznych sekwencji eksponuje w dużej mierze alienację i eteryczność. Fundamentem do tego są jej własne nagrania terenowe i głosowe.

Wprowadzenie: Rob Byrne
(San Francisco Silent Film Festival)
Partnerzy programowi: Det Danske Filminstitut,
La Cinémathèque française,
San Francisco Silent Film Festival

Dwóch nieśmiałych *Les Deux timides*

Prod. Films Albatros, Sequana Films, Francja, 1928, 76'
Reż. René Clair; scen. René Clair na podstawie sztuki „Dwóch nieśmiałych” Eugène'a Labiche'a i Marca-Michela; zdj. Robert
Batton, Nicolas Roudakoff; obsada: Maurice de Féraudy, Pierre
Batcheff, Véra Flory, Jim Gérald, Françoise Rosay; DCP, cz.-b.; plansze: FR, napisy: PL, EN;
restauracja: 2016; źródło: La Cinémathèque française, San Francisco Silent Film Festival

Jules Frémassin jest chorobliwie nieśmiałym początkującym adwokatem. Zakochany w uroczej Cécile Thibaudier wciąż nie może zdobyć się na rozmowę z ojcem dziewczyny, by poprosić o jej rękę. Tymczasem uprzedza go odważniejszy rywal, Garadoux, któremu pan Thibaudier – równie nieśmiały co Frémassin – nie potrafi odmówić. Obu adoratorów łączy jednak coś więcej niż obiekt uczuć: dwa lata wcześniej spotkali się na sali sądowej jako oskarżony i jego obrońca... Druga w dorobku Claira – po bardzo udanym i dobrze przyjętym „Słomkowym kapeluszu” (1928) – adaptacja wodewilowej farsy Eugène'a Labiche'a i Marca-Michela. Zrealizowana u progu przełomu dźwiękowego dowcipna komedia pomyłek i jednocześnie zabawa kinem. Reżyser demonstruje widzom cały arsenał środków i chwytów narracyjnych, które stworzyła niema X Muza, aby „mówić i opowiadać”: od stopklatki przez retrospekcje i zwolnione kadry po podział ekranu (który jest zresztą żar-



tobliwą aluzją do „Napoleona”, monumentalnego filmu Abła Gance'a z roku 1927). To swoista summa osiągnięć niemego kina uzupełniona znakomitym aktorstwem, m.in. Françoise Rosay w roli ciotki i Pierre'a Batcheffa jako Frémassina. Film, którego sam Clair specjalnie nie cenił, był ostatnim niemym w jego dorobku; zgrabną

puentą pierwszego etapu twórczości rozpoczętego komedią fantastyczną „Paryż śpi” (1925) i dadaistycznym „Antraktem” (1924). Kończył też współpracę reżysera z założoną przez rosyjskich emigrantów wytwórnią Albatros, w której wcześniej powstały „Zdobycz wiatru” (1926) i „Słomkowy kapelusz”. Sam Clair, choć przestrzegał przed nadejściem „Potwora”, czyli dźwięku mającego zniszczyć opartą na obrazie poezję kina, wkrótce oswoił tę bestię – i to w mistrzowski sposób: jego komedia „Pod dachami Paryża” (1930) będzie pierwszym francuskim filmem dźwiękowym i wielkim sukcesem reżysera, wręcz śpiewająco otwierającego nim nowy rozdział twórczości. Restaurację cyfrową wykonano w 2016 roku dzięki współpracy La Cinémathèque française i San Francisco Silent Film Festival na podstawie oryginalnego negatywu na taśmie nitro i oryginalnych plansz tekstowych wersji francuskiej.

Katarzyna Wajda



Fot. Wiktor Malinowski

Pokazy filmowe z muzyką na żywo
w kinie Muranów
ul. gen. W. Andersa 5

niedziela

17 września

Ziemia *Zemlia*

Prod. WUFKU, Ukraińska SSR, 1930, 84'

Reż. Ołeksandr Dowżenko; scen. Ołeksandr Dowżenko;
zdj. Danyło Demuckij; obsada: Semen Swaszenko,
Stepan Szkurat, Julija Solncewa, Jelena Maksimowa,
Mykoła Nademskyj, Wasyl Krasenko, Iwan Franko,
Petro Masocha; DCP, cz.-b.; plansze: UA, napisy: PL, EN;
źródło: Dovzhenko Centre

KIPHO – Film

KIPHO – Film

Prod. Werbefilm GmbH Julius Pinschewer, Niemcy, 1925, 4'

Reż. Julius Pinschewer; scen. Guido Seeber; DCP, cz.-b.;

plansze: DE, napisy: PL, EN; źródło: Deutsche Kinemathek

Jak wygląda modernistyczny, awangardowy film reklamowy zrealizowany w 1925 roku w Republice Weimarskiej? Odpowiedzi dostarcza „KIPHO – Film” Juliusa Pinschewera, urodzonego w Inowrocławiu, w ówczesnych Prusach Wschodnich. Zagadkowy tytuł rozwikłało odnalezienie kart cenzorskich, zawierających jego pełną wersję: „KIno und PHOtorausstellung” – czyli Wystawa Kinowo-Fotograficzna, której reklamę stanowiło to dzieło. Pokazuje ono możliwości technologiczne niemieckiego przemysłu filmowego i w eklektycznej formie łączy zaaranżowane zdjęcia, przekształcone przez liczne efekty specjalne, z fragmentami najważniejszych produkcji fabularnych tego okresu: „Nibelungów” (1924) Fritza Langa oraz „Gabinetu doktora Caligariego” (1920) Roberta Wienego. Wersja odrestaurowana w 2018 roku we współpracy z Deutsche Kinemathek bazuje na zachowanej w Archiwum Federalnym Niemiec kopii na podłożu aceto.

Tomasz Kolankiewicz

muzyka Baasch

Jeden z najoryginalniejszych artystów polskiej sceny alternatywnej. Od 10 lat umiejętnie łączy elektronikę z chwytliwymi kompozycjami i mocnymi tekstami. Producent, kompozytor, autor muzyki do filmów, spektakli teatralnych i wystaw artystycznych. Laureat Fryderyka za głośną płytę „Noc”. Współpracował z wieloma artystami, m.in. z Catz ‘n Dogz, Ry-sami, Smolikiem. Gra koncerty od Chin po Islandię, a w sierpniu tego roku – w słynnym węgierskim Sziget.



fot. mat. prom.

Na ukraińskiej wsi rozpoczynają się przemiany. Bogatym kułakom nie w smak kolektywizacja, pozbawiająca ich przewodniej roli w agrarnym społeczeństwie. Biedni chłopcy skrzykują się i zakładają kolchoz, a młody Wasyl przywozi nawet z miasta cud techniki: traktor. Zazdrosny kułak Choma, niemogący pogodzić się z utratą wpływów, posuwa się do najgorszego... Jak zakończy się walka klas?

Legendarne dzieło Ołeksandra Dowżenki, pioniera rodzącej się najpierw w Odessie, a potem w Kijowie ukraińskiej kinematografii. Ten obok Eisensteina, Pudowkina i Wiertowa jeden z najwybitniejszych twórców filmu radzieckiego był także nauczycielem wielkich: Łarisy Szepitko i Sergieja Paradżanowa; twórcą, którego Andriej Tarkowski wymieniał w wielkiej piątce razem z Buñuelem, Bergmanem, Antonionim i Dreyerem.

„Ziemia” jest zwieńczeniem jego „trylogii ukraińskiej”, kolejnym dziełem po „Zwenigorze” (1927) i „Arsenale” (1929). Temat kolektywizacji wsi i mechanizacji produkcji rolnej w początkach pierwszego planu pięcioletniego posłużył mu do przedstawienia konfliktu między tradycją a nowoczesnością, a także stosunku kułaków i kościoła prawosławnego do całego procesu. Kolektywizacja wsi, jak wiadomo, zakończyła się w Ukrainie tragicznie: wywołanym przez zbrodniczą politykę Związku Radzieckiego Hołodomorem, wielkim głodem w latach 1932–33, który kosztował życie milionów Ukraińców.

„Ziemia”, powszechnie uznawana za jedną z największych pereł kina niemeego, zachwyca dziś przede



wszystkim zjawiskowymi, poetyckimi wręcz zdjęciami przyrody oraz wybitnym montażem. Ujęcia falujących pól pszenicy, kwitnących plonów i owoców stały się inspiracją dla wielu twórców i stworzyły kanoniczny obraz piękna ukraińskiej wsi.

Tomasz Kolankiewicz

Wprowadzenie: Tomasz Kolankiewicz

Partnerzy programowi: Deutsche Kinemathek,
Dovzhenko Centre

od 7 lat | czas trwania: 90' | liczba uczestników: 16

Do zobaczenia! Jak działa iluzja

W trakcie warsztatów dzieci i ich opiekunowie poznają zasady animacji i projekcji obrazów, dowiedzą się, jakie wynalazki związane z „ruchomymi obrazami” poprzedziły narodziny filmu. Wykonane podczas zajęć zabawki uczestnicy będą mogli zabrać ze sobą. Zajęcia będą okazją, by poznać świat animacji poprzez działanie i doświadczanie.

prowadząca **Anna Szary**

Historyczka sztuki, edukatorka, kuratorka wystaw, autorka tekstów o sztuce, projektów partycypacyjnych, specjalistka w zaczynaniu od nowa i wprowadzaniu zmian. Doświadczenie zbierała w różnych instytucjach kultury (Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Galeria Labirynt w Lublinie, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie). Od marca 2020 roku pracuje w Dziale Edukacji Muzealnej Muzeum Warszawy. Interesuje ją obszar percepcji sztuki współczesnej przez dzieci, współpraca z osobami z niepełnosprawnościami, wszelkie inicjatywy łączące ruch i sztukę wizualną oraz projekty interdyscyplinarne i sąsiedzkie.

od 10 lat | czas trwania: 90' | liczba uczestników: 16

Do zobaczenia! Ożywiamy cienie

Zajęcia będą wyjątkową okazją do zrealizowania krótkich filmów w oparciu o tradycję chińskiego teatru cieni. Uczestnicy zajęć nauczą się budować scenariusz i poprzez własnoręcznie wykonaną scenografię i sylwetki bohaterów stworzą fascynujące animowane światy.

prowadząca **Magdalena Bryll**

Absolwentka łódzkiej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej. Pracowała m.in. przy oscarowym „Piotrasiu i Wilku”. Jest również ilustratorką książek. Od 2010 roku pod nazwą POKLATKOWO.PL prowadzi warsztaty animacji poklatkowej na terenie całego kraju dla dzieci, młodzieży i dorosłych. Pod jej opieką powstało już ponad 300 filmów animowanych w różnych technikach. Współpracuje z Warszawskim Liceum Filmowym, Instytutem Edukacji Artystycznej APS oraz Legnicką Akademią Filmową.

od 10 lat | czas trwania: 90' | liczba uczestników: 16

Do usłyszenia! Jak brzmi nieme kino

Podczas zajęć polegających na udźwiękowieniu krótkiego filmu niemego uczestnicy nie tylko zastanowią się nad rolą dźwięku i muzyki w filmie, lecz także poznają różne instrumenty i nieinstrumenty, które można wykorzystać w tworzeniu ilustracji muzycznych.

prowadzący **Envee**

Jeden z najbardziej cenionych w Polsce producentów. Maciej Goliński aka Envee to dj, muzyk i współtwórca uznanego w kraju i za granicą kolektywu didżejskiego i grupy producenckiej Niewinni Czarodzieje (Innocent Sorcerers) działającej od 2003 roku. Niezwykle pozytywna i barwna osobowość polskiej sceny klubowej. Współpracował m.in. z Tomaszem Stańko, Andrzejem Smolikiem, Natalią Przybyś, Marią Peszek czy Pink Freud.

Objazdowe Sounds of Silents

Rozwinięciem warszawskich działań edukacyjnych będą wydarzenia w Pracowniach Filмотeki Szkolnej, czyli szkolnych kinach znajdujących się w różnych miejscach Polski. Spotkania te w atrakcyjny i angażujący sposób przybliżą młodej widowni specyficzny rodzaj filmu, jakim jest film niemy, oraz rozwiną wśród uczestniczek i uczestników umiejętność świadomego odbioru kultury filmowej. Uczniowie i uczennice wezmą udział w pokazach filmów prezentowanych m.in. w ramach programu kinowego Sounds of Silents oraz w warsztatach prowadzonych przez nauczycieli, którzy od lat zaangażowani są w popularyzację edukacji filmowej.

prowadzący **Liderki i Liderzy
Filмотeki Szkolnej**

sobota 16 września

Debata „Nowe modele przywództwa i odpowiedzialność w sektorze kultury”

bez terroru, rywalizacji i nieufności? Jakie są tego efekty?

z gośćcinami debaty Bożeną Olszewską, Anną Rochowską i Magdaleną Ulejczyk rozmawiać będzie Kinga Gałuszka.

Wyobraź sobie, że lubisz to, co robisz, a w pracy z pasją rozwijasz swoje umiejętności. Wyobraź sobie szefową lub szefa, do którego gabinetu bez lęku wchodzisz po pomoc. Jest dla ciebie, widzi cię i wspiera, dzieli się odpowiedzialnością i sprawczością. Ufa twoim kompetencjom i talentowi, toruje ci drogę do realizacji zadań, które sobie stawiasz. Brzmi nieznajomo? No właśnie.

Czy nowe modele przywództwa w sektorze kultury są możliwe? Czym jest „servant leadership”? Czy można zarządzać

O nowych modelach zarządzania w kulturze

Bożena Olszewska

Servant Trenerka, Big Call



fot. arch. prywatne

Od 15 lat praktykuje stosowanie nowoczesnych form edukacji, takich jak: coaching, doradztwo zawodowe, Kompas kariery, badanie profili oraz stylów zachowań (Disc). Wspiera organizacje i liderów społecznych oraz środowiska twórcze. Wierzy, że ludzie i systemy organizacji mogą opierać się na głębokich wartościach, czyniąc ludzi silnymi. Stosuje komunikację empatyczną NVC (Porozumienie bez przemocy).

W trakcie swojej drogi zawodowej odpowiadała za dystrybucję, rozwój sieci kontrahentów i pozyskiwanie nowych rynków w Europie, Azji i USA. Zarządzała biznesowymi zespołami sprzedażowymi przez 9 lat. Równocześnie prowadziła grupy i zespoły w organizacjach społecznych. Wspiera środowiska artystyczne poprzez autorski program „Artist ID”, którego celem jest rozwój osobisty twórców. Uczestniczyła i współprowadziła programy wolontariackie w USA dla Martin Flack Consulting. Jest zaangażowaną liderką społeczną, dla której ważne jest wsparcie potencjału ludzi i organizacji.

Anna Rochowska

Dyrektorka TR Warszawa od sezonu 2023/2024

Pedagożka teatru. Od 1996 roku związana z TR Warszawa, w którym prowadząc Zespół Edukacji, inicjowała szereg projektów z zakresu pedagogiki teatru oraz działała na rzecz dostępności kultury. Po roku pracy w Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego jako kierowniczka Działu Pedagogiki Teatru 1 września 2023 powróciła do TR Warszawa w nowej – dyrektorskiej – roli. Członkini Stowarzyszenia Pedagogów Teatru. Absolwentka Wydziału Wiedzy o Teatrze Akademii Teatralnej w Warszawie, Podyplomowych Studiów dla Menedżerów Kultury na Wydziale Zarządzania UW, doktorantka w IS PAN, wykładowczyni na Wydziale Wiedzy o Teatrze Akademii Teatralnej w Warszawie. Laureatka nagrody im. Haliny Machulskiej 2021.



fot. Karol Grygoruk

Magdalena Ulejczyk

Dyrektorka Mazowieckiego Instytutu Kultury



fot. Jakub Pelka

Jest absolwentką kulturoznawstwa, podyplomowych studiów na kierunku Menedżer Kultury oraz w zakresie Public Relations. Od zakończenia studiów związana była z warszawskim samorządem. W latach 2015–2019 pracowała jako naczelniczka Wydziału Kultury i Promocji w Dzielnicy Bielany. W tym okresie odpowiedzialna była m.in. za stworzenie kompleksowej wizji Planu Rozwoju Kultury dla Dzielnicy Bielany i współtworzyła pierwszą Bielańską Galę Kultury. We wrześniu 2020 roku została powołana przez Zarząd Województwa Mazowieckiego na stanowisko dyrektorki Mazowieckiego Instytutu Kultury. Od początku pracy w MIK podkreśla jego wyjątkową rolę jako instytucji badawczej oraz wspierającej kadry kultury z Warszawy i Mazowsza. Powołała i koordynowała powstanie nowego miejsca w strukturze MIK: Czytelnia Słów i Dźwięków – Elektra, zaprojektowała interdyscyplinarny Festiwal Persona poświęcony twórczości artystek oraz powołała Zielony Patrol, który wspiera Dyрекcję w zmianie MIK w ekologiczną instytucję kultury. W swojej pracy

stawia na rozwój pracowników, sieciowanie i poszerzanie horyzontów współpracy instytucji o nowe obszary. Prywatnie interesuje się historią kina.

prowadząca **Kinga Gałuszka**

Zajmuje się redakcją merytoryczną i opracowywaniem tekstów. Pisze, m.in. reportaże i wywiady oraz jako copywriterka – teksty użytkowe. Przez wiele lat pracowała w branży filmowej i produkcji, w tym także czytała i opiniowała projekty filmowe oraz pisała teksty branżowe. Publikowała m.in. w „Wysokie Obcaszki Extra”, „Pleografie”, „FilmPro”, książce „Światła wielkiego miasta”, w weekend.gazeta.pl i oko.press.

niowała projekty filmowe oraz pisała teksty branżowe. Publikowała m.in. w „Wysokie Obcaszki Extra”, „Pleografie”, „FilmPro”, książce „Światła wielkiego miasta”, w weekend.gazeta.pl i oko.press.

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy inicjatorom Siostr Archeo, partnerom i sponsorom wydarzenia. Bez Was nie byłoby to możliwe. Fundacja Ex Anima

Specjalne podziękowania od Sióstr Archeo za pomoc w zorganizowaniu wydarzenia, wsparcie merytoryczne i zaangażowanie:

Paweł Arczewski, Rafael Ayuso Mateo, Julia Bachman, Kamila Białkowska, Michał Bielawski, Jan Blejsz, Klara Bogusławska, Edyta Bojanowska, Jennifer Borrmann, Michał Bregant, Michał Brezovsky, Mathilde Brustolin, Karolina Brzozowska, Olivia Buning, Rob Byrne, Stanislav Bytiutskyi, Émilie Cauquy, Thomas Christensen, Tytus Ciski, Aleksandra Dzieciółowicz, Monique Faulhaber, Kinga Gałuszka, Piotr Gołdanowski, Dagmara Gołdzińska, Nina Goslar, Monika Górka, Roman Gutek, Anke Hanh, Iga Harasimowicz, Paulina Haratyk, Beata Hoffmann, Justyna Jabłońska, Robert Jaczewski, Elisa Jochum, Łukasz Janik, Joanna Kaliszewska, Gracjan Kobza, Martin Koerber, Tomasz Kolankiewicz, Ola Kot, Karol Kwiatkowski, Ewelina Leszczyńska, Martin Loiperdinger, Juraj Machálek, Joanna Małkowska, Michał Mazur, Katarzyna Miksta-Sztabińska, Anita Monga, Aleksandra Nguyen, Kathy Rose O'Regan, Michał Oleszczyk, Feliks Platowski, Elif Rongen-Kaynakçi, Grzegorz Rogowski, Joanna Rożen-Wojciechowska, Ola Salwa, Anna Serdiukow, Karolina Sobczyk, Jakub Stadnik, Katarzyna Ślesicka, Oksandr Teliuk, Adam Trzopek, Zbigniew Ukleja, Petr Vlček, Katarzyna Wajda, Aleksander Walczak, Anna Witek, Arkadiusz Wojdyga, Izabela Wyciskiewicz, Magdalena Wylężałek

oraz

Sławomir Rogowski, Ewelina Sienkiewicz-Kozłowska

Odkryj nieme kino na



Bilety w cenie 40 zł do kupienia w kasie kina i na stronie kina Muranów

Bezpłatne wejściówki na warsztaty i debatę:
ckf.waw.pl

Kontakt: **siostryarcheo@soundsofsilents.pl**

Odwiedź nas:

FB: <https://www.facebook.com/soundsofsilentswarsaw>

In: https://www.instagram.com/sounds_of_silents

Oprawa graficzna:

Ola Kot

Kadr użyty w identyfikacji Sounds of Silents pochodzi z filmu „Sześć sióstr Dainef” (1902) ze zbiorów EYE Filmmuseum.

SIOSTRY ARCHEO

Kolektyw założony pod koniec 2022 roku przez byłę współpracowniczkę Anny Sienkiewicz-Rogowskiej: Julię Girulską, Kasię Kołę-Bielawską, Annę Marię Matusiak, Agatę Sotomską, Monikę Supruniuk i Elżbietę Wysocką.

FUNDACJA EX ANIMA

Fundacja Ex Anima została założona w 2020 roku przez inicjatorów Warszawskiego Festiwalu Filmów Animowanych (WAFF) oraz Studio Platige Image. Jej celem jest promocja filmów animowanych i kina zaangażowanego poprzez organizację różnych wydarzeń edukacyjnych i artystycznych w kraju i za granicą. Obecnie Fundacją zarządzają Beata Hoffmann (Prezes) i Ewelina Leszczyńska (Członkini).

Wydarzenie SOUNDS OF SILENTS. Warszawskie Dni Filmu Niemego jest współfinansowane przez miasto stołeczne Warszawę i Fundację Współpracy Polsko-Niemieckiej (Stiftung für deutsch-polnische Zusammenarbeit).

Wydano z finansowym wsparciem Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej. Herausgegeben mit finanzieller Unterstützung der Stiftung für deutsch-polnische Zusammenarbeit.

ORGANIZATORZY I PARTNERZY WYDARZENIA

Organizatorzy:



Współfinansowanie:



Partnerzy:



Partnerzy programowi:



Patronaty medialne:





soundsofsilents.pl